

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ואלה תולדות אהרן ומשה (במדבר ג. א)

מובא במדרש הגדול למורה"ד עדני על פסוק זה בזה"ל: והלא לא פירט הכתוב אלא את בני אהרן בלבד, ולמה נקראו על שמו של משה, שהוא למדן, כדאמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן, כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב **כאלו ילדו**, שנאמר 'אלה תולדות אהרן ומשה' וכתוב 'ואלה שמות בני אהרן הבכור נדב'. וכי משה ילד, אלא אהרן ילד ומשה לימד לפי כך נקראו על שמו, וכל המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקב"ה גוזר גזירה מבטלה לו, שנאמר ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה. כגזירתי תהיה. ר' יהודה אומר למד ולא לימד, אין לך הבל גדול מזה, עכ"ל.

וזהו שדרשו חז"ל על פסוק 'ושננתם לבניך' (דברים ו. ז) שפירש"י שם וז"ל: אלו התלמידים, מצינו בכל מקום **שהתלמידים קרוים בנים**, שנאמר 'בנים אתם לה' אלהיכם' (דברים יד, א), ואומר 'בני הנביאים אשר בבית אל' (מלכים ב. ג, יב), וכן בחזקיהו שלמד תורה לכל ישראל וקראם בנים, שנאמר 'בני עתה אל תשלו' (דברי הימים ב. כט, יא), וכשם שהתלמידים קרוים בנים, שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם, כך **הרב קרוי אב**, שנאמר 'אבי אבי רכב ישראל' וגו' (מלכים ב. ג, יב). והטעם בזה פירש האלשיך (תהילים קמ"ט) הביאו בעץ יוסף (מודרש רבה אסתר פתיחתא א. יא) כי הרב בקדושת נשמתו והקבלה שקבל שמלמד את התלמיד נעשה לו כאב ומקנה בו קדושה ונעשה ככריה חדשה וכמוליד אותו להיות בנו לעה"ב. כאב החומרי להיות בנו לעה"ז, עכ"ל. ויותר מוזאת מובא בגמרא (סנהדרין צ"ט), אמר ריש לקיש כל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב **כאלו עשאו**, שנאמר (בראשית יב. ה) 'ואת הנפש אשר עשו בחרן', ופרש"י: אשר עשו בחרן, דמתרגמינן דשעבידו לאורייתא בחרן וקרי להו עשייה. מעלת המלמד אחרים תורה הינה עצומה, אך מאידך כתוב בתורה 'ולמדתם אתם את בניכם' (דברים יא. יט) ופירשו בגמרא, מכאן שהאב חייב ללמד בנו תורה. ומעלת המלמד בנו גדולה יותר ממלמד בן חברו. משום שלימוד בנו הוא חיוב הרובץ עליו, ובפרט שאדם קשה לו יותר ללמד את בנו על פני תלמיד אחר, וכמה טעמים לדבר. הטעם הרוחני שכדבר נראה, מפני שהאדם יותר מצווה ללמוד עם בנו, על כן היצר הרע נלחם בחוזק על זה. והטעמים הגשמיים. א. החסרונות שמוצא בבנו כגון שהוא קשי הבנה או שאין לו סבלנות ללמוד או שהוא מוסח בקלות או חולמני וכל כיו"ב, מרגיש האב כאילו חסרונות אלו הם בעצמו היות והוא ילדו. ב. כשלומד עם אחר משבחים אותו ומפרגנים לו, היות ואין זה מחובתו, משא"כ בבנו. וכמו שנפוצ שנותנים דורון למלמד, הן באמצע שנה והן בסופה. משא"כ בן לאביו כמעט ולא נשמע כדבר הזה [למעט ילדים שהוריהם מחנכים לזאת, להודות לאב על לימודו עמו]. ג. אדם מחפש חיים קלים ולא ליטול מחויבות. ע"כ מעדיף הוא לא ללמוד עם בנו אלא להשליכו אצל מלמד ולתת לו שכרו, והמחויבות ממנו והלאה. משא"כ כשלומד עם אחרים עושה זאת כאשר מרגיש הוא שיש בכחו וברצונו, ואם לא נח לו כעת ללמוד עם התלמיד, לא יקבע עמו. ויש עוד מה להסביר בזה אך אכמ"ל.

ואל יסתפק אדם בשינון הקצר עם בנו בשבת בלבד. שהרי אין ספק שבני אהרן גם היו לומדים עם אביהם. אלא שעיקר לימודם היה אצל משה, וע"כ נקראו על שמו.

יש המתנערים מאחריות בתירוצים כגון: אין לי עצבים, אני לא בנוי לזה, אין לי סבלנות וכי. אם בבור ועם הארץ עסקינן, אכן הוא אנוס וצריך רחמי שמים, וכמו שמובא בגמרא (כ"ב כא). אמר רב יהודה אמר רב, בתחילה מי שיש לו אב מלמדו תורה ומי שאין לו אב לא היה לומד תורה וכי' יעו"ש. אך מי שאינו בגדר עם הארץ ויודע לימוד מהו, מחובתו לעבוד על מדותיו ולא להתרשל בעניין. ואם לא זכה להיות מלומדי משנה וגמרא, לכל הפחות ילמד עם בנו במקרא במדרשים ובמוסר.

ואם ח"ו רואה שבנו איננו חפץ ללמוד עמו. יבדוק בציציתיו, אולי אינו לומד עמו בשמחה ורינה, ולימודו עמו הנו קר ויבש. ע"כ חשוב שתוך כדי הלימוד ישיך איזה סיפור או חוויה אשר חווה, שדברים אלו מושכים את לב הילד. וכן אפשר שעוד קודם תחילת לימודו עמו, יאמר לו, שאחר שיסיימו יספר לו מעשה שהיה. ועי"ז ילמד בנו עמו בחשק ובשמחה וישתדל להזדרז בלימוד.

ולפעמים יש מהאנשים שלימודם עם בנם הוא בחשש. ר"ל, שהיות והאב חושש מהסובבים אשר מסתכלים עליו, כיצד הוא לומד עם בנו. הדבר גורם לו שלימודו עם בנו אינו בשלימות. ולמען יבין הקורא דברינו נשווה זאת למלמד שמחנך תלמידו. שכאשר האב נמצא עמו, יש מלמדים [והוא המצוי], אשר חוששים להעיר לתלמיד על אף שאין למלמד ספק בשיטת חינוכו. ועל זה וכיו"ב בירך רבן יוחנן בן זכאי את תלמידיו לפני פטירתו 'יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם' (ברכות כח: יעו"ש). והעצה לזה שיבקש ממי שהוא חושש שישמע אותו כיצד לומד עם בנו ויעיר ויאיר לו מה עליו לשנות וממילא ירגיש עמו בנח, ומכל מלמדי השכלתי. וכמה טוב שבדורינו זה נתחדש לימוד אבות ובנים. ואל ישכח האדם להקדים תפילה למי שעשאו, להצליח בלימודו עם בנו, לקיים מצוות קונו באהבה ובשמחה, אמן.

חתודה וחברתה לידועו היקר התורם החשוב והנכבד היה **אליאזר פריץ** ח"י בעל העסק 'סופר סטוק', אשר ימים על גבי ימים, שם פניו ודעתו לעזרת ח' בגטורים, יהא רעוא שיוכה וכל בני ביתו יהיו יראים ושלמים, בבריאות איתנה עם ארץ ימים ושנים מיושב חשוך בשחקים, אכ"ר

מחידושי רבותינו

תוכחת מוסר

למורה"ר יחיא צארום זצוק"ל

עסק התפילה והתורה יהיו בנחת ובמיתון

פתרונות לפרשת 'בחוקות'

אחודה חידה! 'והבאתי' (ויקרא כו. לו)
הטעם נמצא תחת הבי"ת וא"כ הוא פועל עבר, והיה צריך להיות הטעם תחת התי"ו שיהיה פועל עתיד.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? טרם נפתרה!

אזרח חיה!

פועל יחיד על רבים
ואחד מהם נמחק מן הספרים
ובכל זאת כתוב בספרים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

כשאדם עוסק בתורה או בתפלה, יזהר שיאמר אותם בנחת ובמיתון, ולא במרוצה ובחפזון. ועל זה אמרו רבותינו ז"ל במסכת אבות, וכשאתה מתפלל אל תעשה תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני הבייה וכי. וילמד האדם קל וחומר ממי שנכנס לפני מלך בשר ודם לבקש ממנו איזה דבר, כמה הוא צריך לתקן דבריו ולהכינם, ובקול תחנה ובקשה ובכריעה והשתחויה ונישוק לארכובותיו ופיוס וריצוי, וכולי האי ואולי יעשה המלך בקשתו.

על אחת כמה וכמה מה יעשה אדם ילוד אשה, קצר ימים ושבע רוגז, רמה ותולעה בחייו ובמותו, לפני מלך מלכי המלכים הבייה, כשנכנס לפניו לבקש ממנו רחמים, או בתפלה או בעסק התורה, שיאמר אותם בנחת ובמיתון. וכל מלה ומלה מהתורה ומהתפלה, יעשנה עטרה על ראשו. ולא יכחידנה תחת לשונו, אחת למעלה ושבע למטה, או חצי תיבה או רביע תיבה. ועתיד ליתן עליה את הדין. לפי שידוע שדברי תורה או התפלה, הם קישוטין לשכינה. וכל אות וכל תיבה וכל ניקוד וכל טעם, מורים על דברים עליונים ונעלמים. מהם נתגלו לרבותינו זכרם לברכה, ובפרט בעלי הקבלה. ומהם לא נתגלו, אלא כמוסים הם אצל מי שאמר והיה העולם. והוא משתעשע בהם, שנאמר ואהיה שעשועים וגו' (משלי ח, ז). ואמרו רבותינו ז"ל במי"א, שאף על פי שהנביא נתנבא באותם הדברים שנתגלו על

ידו, מכל מקום אינו יודע בכל מכל כל להיכן הדברים מגיעים. כך נוכל לומר לגבי רבותינו ז"ל, שמהם היו מדברים דבריהם על פי רוח הקדש, ומבינים מהם מעט מזער ממה שמורים אותם הדברים. [עיין הקדמת הרב אור ישראל על עשרת הדברות זה"ה].

וידוע שדברי התפלה יסדום רבותינו אנשי כנסת הגדולה זתי"ע. והם כמו רפואה לישראל שנקראים חולים בחולי הגלות והצרות. ומי הוא זה חסר הדעת שיאמר לו הרפוא עשה כך וכך, ואל תעשה כך וכך. או שיאמר לו אל תחטר מאלו הדברים שאני נותן לך לרפואתך, שאם תחטר ממנו אפילו קורט אחד לא תועיל לך הרפואה, ותשאר בחליך עד חס ושלוש ימיתך. מי הוא זה ואיזה הוא חסר תבונות שלא ישמע לדברי הרופא. וכך הם דברי תורה ותפלה, דכתיב ירפאות תהי לשרך וגוי' ולכל בשרו מרפא' (משלי ג, ח).

וכל שכן וכל שכן שאמרו רבותינו ז"ל שכל אדם חייב לעסוק בתורה, בין עני בין עשיר, בין זקן בין חולה בין בעל יסורין. ובראות חז"ל רוב הגלות והצרות המטרידים את האדם מלעסוק בתורה, תיקנו לנו התפלה, כלולה מעסק תורה ותפלה. כדי שהאדם הטרוד כל כך ביסורין, אם יתפלל התפלה כתקנה וכהלכתה בחיך בפה בלשון בנחת ובמיתון ולא בחפזון ובהלות, אולי תועיל לו להצילו ביום הדין מהמקטרגים המוחבלים. לפי שתחלת דינו של אדם על עסק התורה (סנהדרין ז, א), שנאמר יפטר מים ראשית מדון' (משלי יז, יד).

(הג"ל הגו רב חלק קטן מ'תוכחת המוסר' בספרו 'זרע השלום')

בדרכיהם אתהלך...

נוקם על עלילותם (חלק ב')

ושמות ההרים שהם מול העיר מערב: גְּבֵל עֵיבָאן, גְּבֵל אֶלְכָרָא, גְּבֵל בְּיַת עֶדְרָאן, גְּבֵל אֶלְסִינָה. פאת צפון עומדים שמה כפרים, ויש בהם עצים נטועים, שציוה עליהם הפחה לכרות אותם, לפני שהיו קנים למורדים. פאת נגב עומדים שמה כפרים. פאת מזרח יש בה הר גבוה ושמו גְּבֵל נוֹגָם, והוא הנקרא בתורה הר הקדם. ובראשו בנתה הממשלה התורכית מבצר בשביל הגנת העיר. ואם יקרה שיתפס ביד המורדים המזוינים, לא יוכלו עוד אנשי העיר לצאת מפתח בתיהם כלל, לפי שהעיר יושבת תחתיו.

ובמבצר ההוא עומד משמר תורכי חזק עם תותחים וכלי מבט, שבהם יכולים לראות כל הסביבה. ובעת שרואים ערבים מזוינים נכנסים לאיזה כפר שבסביבה, מסמנים אותו הכפר, ומודיעים אל הפחה מחמד עלי. אז הוא תוקף בלילה אותו הכפר, והורסו ברגע קטן עד החרמה וחוזר לעיר. והכפר כאילו שָׁבַן לילה היה וְבָן לילה אבד.

ובאותו יום כשנשמעו רעמי התותחים של הצבא החדש שהגיע ממרחק עשרה מילין מעיר הבירה צנעא, יצא הפחה לקדם את פני המורדים המזוינים, העומדים באותן ההרים המערבים, ונלחם בהם עד שהניס אותם מנוסת חרב. ובמשך שעה אחת הספיק לקשר את הכוח הנשאר במצור בעיר הבירה צנעא, עם הכוח הגדול החדש שהגיע בדרכו מנמל אֶלְחִיִּידָה בצאתו מאסטנבול, אחרי שכבר נלחמו עם המורדים משך מואדך ארבעה ימים עד שהגיעו

המושך בעמוד הבא

פניני הלכה

מנהגינו לשחוט גם בהמות ביו"ט

מבואר בגמרא ובפוסקים ראשונים ואחרונים וכן מובא באריכות בטור ובשי"ע סימן תצ"ח, פרטי הדינים של דיני שחיטת בהמה חיה ועוף ביו"ט, שכן קבלנו מסיני שמותר לשחוט ביו"ט לצורך יו"ט.

וכתב הרב כף החיים (סי' תצ"ח אות ע"ה) וז"ל: וכתב שם הישייש והאינדא אין נוהגין בזמנינו לשחוט שום בהמה ביו"ט אפי' היכא דלא שכיחי טריפות. והבי"ד מ"א שם. וכ"כ בתשובת בית שלמה ח"א סי' ק"ג יעו"ש. ומיהו כתב שם המ"א דכשצריך לה ביו"ט יש להקל והי"ה במסוכנת. וכ"כ הר"ז שם. ח"א כלל פ"ט או' ו' מקי"ק סי' מ"ג או' ט"ז. אבל עופות נוהגין לשחוט. ח"א שם. מקי"ק שם בליקוטי רימ"א או' מ"ב או' מ"ט, והו' לנוהגין שלא לשחוט כזכר ביו"ט, אבל יש מקומות שנוהגין לשחוט כמ"ש באות הקודם. ופה עיר קדשינו ירושת"ו המנהג עתה שלא לשחוט בהמות ביו"ט בין קי"ק האשכנזים ובין קי"ק הספרדים ואפי' ברי"ה שנושן ב' ימים, עכ"ל. וכדבריו הובאו בעוד ספרי אחרונים.

וכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו עיני יצחק (סי' צ"ד אות ב"ז) וז"ל: בתימן היה המנהג פשוט לשחוט גם בהמות, כי כל העדה כלם קדושים. והנה עדיין המנהג נמשך אצלנו כך גם היום בארץ ישראל לפעמים בקצת מקומות, וכל רב יעמוד על המשמר במקומו, כי בעוה"ז רבו המתפרצים. ואם יראה שבאים לידי תקלה, יש למנעם לגמרי, ע"כ.

לרפואה ובריאות איתנה
סעדיה עדי בן שלום צוברי
מתוך אריכות ימים ושנים

להצלחת
צלי בן יפה
ברוחניות ובגשמיות

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

כמונה מרגליות

כתב רבינו הרמב"ם (הלי תפלה פ"ד ה"ט"ו) וז"ל: לפיכך צריך לישב מעט לפני התפילה, כדי לכוון את לבו, ואח"כ יתפלל בנחת ובתחנונים, ע"כ. וכ"כ מרן בש"ע (סי' תצ"ח ה"ב) וז"ל: יתפלל בנחת, וישאל תפלה המבקשת בפתח, ובנחת, וישאל תפלה ע"י פמ"ש ומבקש לפטר ממנו, ע"כ.

ודין זה לא נאמר רק על תפילת העמידה, אלא אף על שאר התפילה וכמו שכתב מרן דין זה גם בזמירות (סי' נ"א ה"ח).

והרב כפ החיים (סי' צח אות כ"י) שצריך שיאמר בשובה ונחת כמונה מרגליות, יעו"ש.

ועל דא קא בכינו, מי שזוכר כיצד התפללו אבותינו הזקנים, יתפלץ לבו בקרבו, איך קיימו הלכה זו בכל תפילה ותפילה, ובכל חלקי התפילה. מעולם לא היה נשמע מרובה בתפילתם, והעדיפו לקצר מהתפילה ולא להתפלל כאחוזי רעם, וקיימו בעצמם טוב מעט תחנונים בכוונה. דוגמא לזה, מי שאיחר לשיר השירים לא היה אומר מתחילתו בכדי להשלימו כי א"כ היה צריך לאמרו במרוצה, אלא היה אומר יחד עם הציבור מהיכן שהם נמצאים. ואנחנו ירוד ירדנו, אוי נא לנו, מי ירפא לנו. לא פלא שאנחנו צועקים וצוחים, אך לא נענים. והאל המקבל התפילות.

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם וגו' (במדבר א. ב)
לעד"ן שהכונה כך, לפי שהיו תחלה עדה אחת לכל בני ישראל, רצה השי"ת שיתיחס כל אחד ואחד מישראל למשפחתו וכל משפחה לבית אבות שלה, ועם זה יהיה מספר שמות לגולתם כדי ליתן בקע לגולת. וזהו שאמר הכתוב ישאו את ראש כל עדת בני ישראל. כלומר תשאו כל אי ואי מעדת בני ישראל, ר"ל מערבוביא שלהם למשפחותם לבית אבותם. לכללם לתוך משפחותם ובית אבותם, ויהיה זה במספר שמות, כדי שג"כ יתנו מחצית השקל תרומה לה' שהכל ענין אחד, לצרך תיקון השכינה. ואומרו כל זכר, כי לא יקפיד אלא על ייחוס הזכרים, וכמו שלא הוזהרו כשרות לינשא לפסולין. וכן אומרו מן עשרים שנה ומעלה לא הקפיד אלא על בן עשרים ומעלה. כמ"ש אין ב"ד של מעלה עונשין אלא מכי ולמעלה. או יתכן שלא הקפיד אלא על הזכרים ומבן כי ומעלה, לטעם אומרו כל יוצא צבא בישראל שהם שדרכם להיות יוצאים להקהל בעדה. כי כל אסיפת עם יקרא צבא כמ"ש הרמב"ן ז"ל. וכמו לצבא צבא וכל צבאם צויתי וצבא השמים, ולכן הקפיד הכתוב כדי שיהיו יוצאים על סדר נכון איש למשפחתו על בית אבותיו, ולפי שאין הכוונה בפי זו על המנין לבד לא אמר והיו בני ראובן כך וכך, ובני שמעון כ"כ או פקודיהם למטה שמעון כך וכך. וכן כולם, אבל מפני שהן מצות רבות הוצרך לפרט כל אחד ואחד הודיע חיבתו לזכור כל המעשה הטוב שעשו. ואמר על כל שבת ושבת לבני פלוני תולדתם, וזוהי מצוה אחת, למשפחותם וזוהי מצוה אחת. לבית אבותם, וזוהי מצוה אחת. במספר שמות לגולתם וזוהי מצוה אחת. כל זכר וכי ואת שדרכם לצבא צבא הם שנצטרכו לעשות הצווי הזה. ואחר שהשלימו מצות אלו אז נאמר יועשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה. ואח"כ באה מצות הדגלים איש על דגלו באתות, וגם מצוה זו על כל איש ואיש, ומה שאמר וצבאו ופקודיו כך וכך אינו הודעת מנין שכבר ידענו אותה, אלא רוצה לומר וצבאו הכלל, ופקודיו שהוא הפרט כך וכך. מצוה על כל אחד שיחנה במקום זה הראוי לו.

(ימשכיל דורשי למחרי"י קורח וצ"ל).

בדרכיהם אתהלך...

המשך מהעמוד הקודם

לעיר הבירה, ואחר הניסו כל שאר המורדים מהארץ. בנתיים התחילה להתנוצץ המלחמה העולמית. אמנם הודיעו אחרי כן מאסטנבול, להפחה הראשי החדש, שהיה בראש הכוח הצבאי, וצוו להכנס במשא ומתן בדרך שלום על פי תנאים רשומים, שמספרם הגיע לעשרים תנאי, בין ממשלת תורכיה ובין האימאם יחיא. ומכלל התנאים ההם, שיקימו בתי משפט בכל ארץ התימן על [פי] חוקי משפטם הנקרא בשם בית משפט זידי, ויהי כן. ויקם בית משפט בעיר בשם מִחְקְמֵהּ אֶלְחַנְפֵייהּ לבדו, ובית משפט התורכי הנקרא בשם מִחְקְמֵהּ אֶלְחַנְפֵייהּ לבדו. ותכנית בית המשפט [הראשון] שייך לזידיה, שהם אנשי הארץ הדתיים, ובית משפט אֶלְחַנְפֵייהּ התורכי שייך לענייני המדיניות. וזה לפקודת האימאם יחיא יר"ה, וזה לפקודת הממשלה יר"ה.

לרפואת
בת חן בת חנוך
בתוך שכחע"י

ובאותו זמן ניתמנו על ידי האמאם כל השופטים והיו בהשגחתו. ומכללם מינה את סִייד קאסם אָבו טאלוב, להיותו מפקח על ענייני רכוש ההקדשות (בערבי מאל אלוֹקָף). כאשר קרא סִייד קאסם אָבו טאלוב בספר הַוָּקָף, מצא שכתוב בו שיש חלקת אדמה שייכת לוֹקָף בתוך המושבה היהודית, אשר מספרה ושטחה מהווה שלישי בשטח העיר היהודית, אווה בנפשו להשיג כסף רב מידי שנה בשנה מהיהודים, על כן מיד מיהר לקרוא לגובר הראשי של היהודים הרב אברהם בדיחי, שהיה ממונה על קופת ההקדש של יהודי צנעא. כאשר עמד הרב אברהם בדיחי לפני סִייד קאסם הנזכר, אמר לו סִייד קאסם, "אני דורש מהיהודים סכום השכרת הקרקע, על כל השנים שעברו שהשתמשתם בקרקע וגם כן על השנים שתשתמשו בה להבא, ולעשות שטרי חכירות על כל בית הבנוי על פי מה שאחליט". השיבו הרב אברהם בדיחי, "דברך אלה תמוהים מאד, ולא שמענו אנחנו ואבותינו". אמר לו הפקיד, "אם כבר לא שמעתם, הנה עתה תשמעו זאת! ודבור אחד יש לי לדבר אליך! או שאתה תחתום בהודאה גמורה על מציאות הקרקע הרשומה בספר הַוָּקָף שהיא שייכת לזכות הַוָּקָף, או תלך לבית הסוהר ישר בלי שום דבור!!" השיבו הרב אברהם בדיחי, "אני לא אוכל לעשות מאומה. ועוד יש גדול ממני, הרב הראשי יחיא יצחק הלוי שהוא העיקר, וגם הוא בא כוח כלל הצבור".

בנתיים לא אבה הפקיד עוד לשמוע שום דבור, על כן ציווה את השומרים לקחת את הרב אברהם בדיחי תכף ישר אל בית הסוהר. וזה הענין אירע קודם חג הפסח שלושה ימים. הדבר נודע לרב הראשי יחיא יצחק הלוי ותכף הרב הרים יד ימינו הקדושה, לקח הקולמוס וכתב בשפה ערבית וכתב ערבית, וזה נוסח המכתב על פי מנהג הערבים שמדברים ליחיד בלשון רבים. המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

אתחננו לישון
מיעו"ט - מה שכיום
אומרים מיעו"ט.

תפארת בנים

ילדי הגנים מתפללים בשמחה

המבצע לקראת סיומו!
נותנים את כל הכת
לכבוד יתברך שמו!!

אורחת משעשעת

תלמידי כיתה ב' יצאו לחוגג את סיום פרשת צו
ביער עם פנקקים אשר הכינה אחת האמהות.
היא רעוא שיזכו לסיים את כל התורה כולה

הופיע פתאום בחצר גני הילדים
ישלוי אשר מאנה לברוח ונלכדה
על ידי תלמידי כיתה ו' אשר
לקחיה לכיתתם ולמדו עם רבם
את סימני טהרתה בעין בוחנת
וקיימו בעצמם אינו דומה תא
שמע לתא חז"י. ואף נוכחו לדעת
שגם ביצה הטילה בכיתתם.

שומעים סיפור בצל האילן

תלמידי כיתה ג' מתרעננים ומחליפים כח בטיילת

סעודה של מצוה דשינה וטעימה התקיימה
לתלמידי כיתה א' לרגל סיום פרשת וישלח היא
רעוא שיזכו לברך על המוגמר גמרה של-תורה

"כסא דנחמתא"

ונשג קמי ידינו היקר
ה"ה שמעון ושדי הי"ו
וכלל בני משפחתו בהסתלקות האחות
האשה החשובה

מדת **חנה** בת גשה ע"ה
שזכתה להאריך ימים ושנים,
והיא משרידי דור ראשונים
אשר בתבונתה עודדה את התלמידים,
ללמוד תורת אל"ים חיים
תעמוד לה זכותה הרבה,
ובגן עדן לנפשה תהיה מנוחה
את משפחתה המב"ה ינחם,
ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם
לימוד תשב"ר השנה יוקף לזכותה,
ויהיו עליו גדול מאד לנשמתה
כואבים יחדיו את כאב המשפחה
הנהלת וצוות תלמוד תורה
'וומר חייח'

חכמי תימן

הרב דוד בן יחיא חותר זצ"ל
נולד בצנעא בשנת תכ"ז.
הראב"ד הרביעי והרב הראשי
לתימן מזמן גלות מזוע. הידוע
בשם מארי דאוד חותר.
היה מנהיג וחזן בביהכ"מ אלשרעבי,
ותיקן בבהכ"מ זו שאפילו ביום
שגומרים בו את ההלל קורין אותו
הציבור ביחד, בזמן שהיה המנהג
בכל בתי כנסיות שמקריין את ההלל
ועונין אחר כל דיבור "ההלוייה",
כמיש רמבי"ם פ"ג מהלכות חנוכה,
יען שראה שהרבה מן הציבור
נשמטים בשנת קריאת ההלל
בטענת טרדה לצרכיהם או לתיקון
צרכי יו"ט, ויש ששוכחים או
מתשלים מלקרות ההלל, לפיכך
בחר במנהג זה להקל על הציבור
כדי שיהיו כולם מתעכבים בבהכ"מ
עד שישלימו הציבור קריאתו, ואולי
היו לו טעמים אחרים בתיקון זה,
ועוד תיקון תקנות אחרות.

נפטר בצנעא לאחר
שנת תק"ז

התודה...

ו- הברכה...

לידידנו ההורה היקר והחשוב,
אנשי חיל ורב פעלים, הדואג
להנות את התלמידים
ה"ה שחר סולמן הי"ז
אשר מוסיף והולך, לא נח
ולא שקט.
יהא רעוא שיזכה לראות כל
זרעו צדיקים וגרים תלמידי
חכמים גדולים. וכשם שדואג
לילדי השי"ת, כן ידאג לו
אגיו שבמרומים, לתת לו את
כל אשר יחפוץ ביד רחבה
וללא מעצורים, אנ"י

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת
שם אחד- לשבוע 50 ש"ל. לארבע שבועות 150 ש"ל.
לשנה- הוראת קבע של 50 ש"ל למשך שנה.
לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022